

κνα τοῦ ἡλίου, καὶ οἱ ὑπῆκοι αὐτῶν τοῖς ἀπονέ-
μουσι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς των. Οἱ ὑπὸ τινων ἡγε-
μόνων φερόμενοι τίτλοι δὲν εἶναι πάντοτε ἐντιμοί,
ἀρκεῖ μόνον ὅτι ὁ λαὸς τοὺς σέβεται. Ὁ βασιλεὺς
τῆς Κιτέρδας (Quiterda) καλεῖται μέγας Λέων·
ἐκ τούτου οἱ λέοντες εἰς τὸ κράτος τοῦτο τοσοῦ-
τον τιμῶνται, ὥστε ἀπαγορεύεται ἡ θανάτωσίς των,
ἐκτὸς εἰς τινὰς βασιλικὰς θήρας.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Μονομοταπᾶ περιστεύεται ὑπὸ
μουσικῶν καὶ ποιητῶν, οἵτινες θυμιάζουσι τὸ εἶδω-
λον τῆς λατρείας των διὰ τῶν κυλακευτικωτέρων ἐ-
πικλήσεων, ὡς ὁ Κύριος τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελή-
νης· ὁ μέγας μάγος, ὁ μέγας κλέπτης! πιθανῶς
ἡ κλοπὴ θεωρεῖται εἰς τὸ κράτος ἐκεῖνο ὡς ἀξιοτι-
μος ἐπιτηδεύτης. Οἱ Ἀσιανοὶ ἀπονέμουσιν εἰς τοὺς
ἀνακτὰς των τίτλους, κινοῦντας ἡμᾶς εἰς γέλωτα.
Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀρόακάνδης καλεῖται οὕτως. « Αὐ-
τοκράτωρ τῆς Ἀρόακάνδης, κάτοχος τοῦ λευκοῦ ἐ-
λέφαντος καὶ τῶν δύο ἐναντίων· κατὰ συνέπειαν τῆς
κτῆσεως ταύτης εἶναι νόμιμος κληρονόμος τοῦ Πε-
γού καὶ Βράμα· εἶναι κύριος τῶν δώδεκα ἐπαρχιῶν
τῆς Βεγκάλης, καὶ τῶν δώδεκα βασιλέων ὧν αἱ
κεφαλὰὶ εἰναι ὑποπόδιον τῶν ποδῶν του. » Ἡ Α.
Μ. τῆς Ἀθῆς καλεῖται Θεός· γράφων δὲ πρὸς ξένους
ἡγεμόνας ὑπογράφεται, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων,
ὃν πάντες οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσι νὰ ὑπακούωσι,
διότι εἶναι ἡ αἰτία τῆς διατηρήσεως ὅλων τῶν ζώων,
ὁ τακτοποιητὴς τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, ὁ ἀπόλυτος
κύριος τῶν κινήσεων τῆς θαλάσσης, ἀδελφὸς τοῦ ἡ-
λίου καὶ βασιλεὺς τῶν εἰκοσιτεσσάρων σκιαδῶν (um-
brella) Αἱ σκιαδὲς αὗται φέρονται πάντοτε πρὸ
αὐτοῦ ὡς σύμβολα τῆς ἀξίας του. Οἱ τίτλοι τῶν
βασιλέων τῆς Ἀχέμ εἶναι παράδοξοι καὶ ὀγκώδεις·
οἱ μᾶλλον τολμηροὶ εἶναι. « Ὁ κυριάρχης τοῦ παν-
τός, οὗτινος τὸ σῶμα εἶναι φωτεινόν ὡς ὁ ἥλιος, ὃν
ὁ Θεὸς ἐπλασε διὰ νὰ ᾔηται πλήρης ὡς ἡ πανσέλη-
νος· οὗτινος ὁ ὀφθαλμὸς στίλβει ὡς τὸ βόρειον ἄ-
στρον· βασιλεὺς πνευματώδης ὡς κανονικὴ σφαῖρα,
ἐπισκιάζων ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς καὶ ἀφίνων
εἰς τὰ ἔχνη τῶν βημάτων ἀνεξάλειπτον εὐωδίαν. »
κτλ. κτλ.

Ὁ Κανδυανὸς ἡγεμὼν ὀνομάζεται Θεός (Dewo).
εἰς δὲ τὰ ἀποστελλόμενα δῶρα, ἐπιφέρει τὰς παραδό-
ξους ταύτας ἐπικλήσεις. « Ὁ προστάτης τῆς θρη-
σκείας, οὗ ἡ φήμη ἀπειρος, ὅστις ὑπερτερεῖ κατὰ
τὴν ἀξίαν τὴν σελήνην, τὸν ἱασμον, τοὺς ἀστέρας
κτλ. οὗτινος οἱ πόδες εὐωδιάζουσιν εἰς τὰς ῥίνας τῶν
ἄλλων βασιλέων, ὡς τὰ ἄνθη εἰς τὰς τῶν μελισσῶν,
εὐγενέστατος ἡμῶν προστάτης καὶ θεός » κτλ. κτλ.

Μετὰ τὴν καταγραφὴν τῶν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς
Περσίας κυβερνωμένων χωρῶν, οἱ αὐλικοὶ προσné-
μουσιν εἰς τὸν κύριόν των ποιητικὰς τινὰς διακρίσεις,
ὡς ὁ κλάδος τῆς τιμῆς, ὁ καθρέπτης τῆς ἀρετῆς,
τὸ ῥόδιον τῆς χαρᾶς.

(Ἐκ τῶν τοῦ I. D'Israeli.)

X. Α. Π.

ΑΣΤΗΡ Ο ΑΡΓΥΡΟΕΙΔΗΣ

ἡ Συρικώδης.

Aster sericens.—Class. Syngenesia polygamia
superflua.

*A. sericens fruticosus foliis oblongo — lan-
ceolatis sessilibus integerrimis, trinerviis seri-
ce tormentosis, floribus terminalibus (Wild.)*

Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἀστεροειδοῦς φυτοῦ ἐκόμισε
πρῶτος εἰς τὴν Εὐρώπην ὁ Μιχώσιος (Michaux) ἀπὸ
τὰς ὄχθας τοῦ Μισουρί καὶ Μισισσιπὶ ὅπου γεννᾶται
αὐτοφυῶς. ἔχει δὲ τὸ φυτόν τοῦτο καυλοὺς ὑψηλο-
λώδεις, συμπυκνοφυεῖς καὶ σχεδὸν $\frac{3}{4}$ πήχεως τὸ ὕ-
ψος, εὐκλάστως, εὐκάμπτως καὶ πολυκλάδως. Τὰ
φύλλα αὐτῶν κεῖνται ἐναλλάξ καὶ εἰσὶν ἄμισχα,
ὠολογχοειδῆ, ὀξύτενῃ, ὀλοσχερῇ, τρίνευρα, συρικώδη
καὶ τεφραργυρόχροα. Τὰ ἄνθη εἰσὶ μόνηρα κείμενα ἐν
ταῖς ἄκραις τῶν κλάδων καὶ ἀποτελοῦσιν ἅπαντα
ὁμοῦ εὐρυτάτην ἀνθήλην· ἕκαστον δὲ αὐτῶν ἔχει ὡς
ἔγγιστα $\frac{3}{4}$ γαλλικοῦ δακτύλου διάμετρον, καὶ εἶναι
ξανθὸν εἰς τὸ κέντρον καὶ ἐρυθροῦδὲς κατὰ τὴν
περίμετρον. Ἀνθεῖ κατὰ τὸν Σεπτέμβριον καὶ Ὀ-
κτώβριον μῆνα, ὅτε πίπτουσι τὰ τοῦ καυλοῦ φύλλα,
οὗ ἕνεκα ἐλαττοῦται ἡ καλλονὴ αὐτοῦ, καὶ ἀπαιτεῖ
γῆν ἐλαφρὰν καὶ μικρὰν περιποίησιν. Πολυπλασιάζε-
ται δὲ εὐκολώτατα διὰ τῆς διαιρέσεως τῆς ῥίζης του.

Ἱ. Δε Κιγάλας.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Ἰδὲ Φυλλάδ. 94.)

—ο—

XIV.

Τρίτη γεννήθη ὁ Διγενὴς καὶ τρίτη θά πεθάνη.
Πάνει καλεῖ τοὺς φίλους του καὶ ὅλους τοὺς ἀνδρειωμένους·
Νάλθ' ὁ Μηνᾶς καὶ ὁ Μαβραλῆς νάρθη καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Δράκου,
Νάλθ' καὶ ὁ Τρεμαντάχειλος ποῦ τρέμ' ἡ γῆ καὶ ὁ κόσμος.
Ἐπῆγαν καὶ τὴν ἡβρανὴν ἐς τὸν κάμπο ξαπλωμένον.
Ποῦσουν ἐσὺ, ἔρὲ Διγενῆ, καὶ θέλεις νὰ πεθάνης.
Φάτε καὶ πιέτε, φίλοι μου, καὶ ἐγὼ σὰς ἀπηγῶμαι·
Ἐς τῆς Ἀλαμάνας τὸ βουνὸν ἐς τῆς Ἀραπίας τὸν κάμπο,
ἔκει ποῦ πάντα δὲν περνοῦν καὶ δέκα δὲν διαβαίνουν
Περνᾶν πενήντα καὶ ἑκατὸ καὶ ἡν καὶ ἄρματωμένοι.
Κ' ἐγὼ μαῦρος ἀπέρασα πεζὸς καὶ ἀρματωμένος.
Τριακόσια ἀρκοῦδια σκότωσα καὶ ἔξηντα δύο λεοντάρια·
Ἐπέτυχ' καὶ ἐβάρισα τὸ στοιχημένον ἔλαφι,
Πόχει σταυρὸν ἐς τὰ κέρατα καὶ ἀστέρι στὸ κεφάλι,
Κ' ἀνάμεσα ἐς τὰ δέπλ' αἶχε τὴν Παναγίαν.
Αὐτὸ τὸ κρίμα μ' ἔσωσε καὶ θέλω νὰ πεθάνω.